

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Jordi Sànchez

Polítològ
jspicanyol@hotmail.com

'Culo di ferro'

L'actitud davant d'una negociació com la del finançament per a Catalunya requereix per part de qui la porta una convicció sobre la importància històrica del que es té entre mans. D'entrada obliga a no deixar-se endur per rampells d'ofensa momentanis davant propostes del govern central inacceptables. Rampells que amb certesa donarien una bona projecció mediàtica però que també serien els arguments que els qui negocien a l'altre costat de la taula estan esperant per justificar una determinada resolució. Però també requereix una fermesa en el fet de no caure en la pressió que sobre els nostres governants exerceixen els més que migrats comptes de la tresoreria de la Generalitat. Aquesta realitat pot ser avui la pitjor de les al·lades i la manera més ràpida d'acabar acceptant un mediocre acord amb un ingrés de recursos addicionals avui però un mal model de finançament per al futur. És a dir, pa per avui i fam per demà. Una de les persones de l'equip negociador que integren la comissió catalana i coneixedor rigorós de la qüestió del finançament en tant que bon professor d'economia a la universitat, definia amb una expressió fantàstica el que a parer seu era l'única actitud que valia la pena mantenir: "Culo di ferro".

HI HA UN SENTIMENT BASTANT COMPARTIT entre la societat catalana, i especialment entre actors empresarials i agents socials, que és preferible posar l'acord abans que assolir un mal acord. Nosaltres, com a societat i com a país, tenim tota la pressa, tota la urgència del moment, per establir un model de finançament que faci justícia. El país i cada un de nosaltres com a veïns d'aquest país tenim tot el dret a un finançament per càpita que no discrimini en referència al finançament que reben altres ciutadans d'altres comunitats. Tenim la raó, tota la raó, però hem de saber per experiència històrica que no n'hi ha prou de tenir la raó perquè ens la reconguin. La nostra urgència és molt gran. És cert que el nostre govern i sobretot les seves

"Avui ja no tenim a l'abast un possible tancament de caixes. La capacitat de desobediència civil dels catalans en el tema fiscal és nul·la. Només ens queda la fermesa en la negociació dels nostres polítics i el suport als nostres governants"

CARLES DE MIGUEL

finances no són lluny d'un possible col·lapse. El drenatge financer al qual ens hem vist sotmesos passa factura i de les cares. Però la nostra urgència és precisament el que ha d'esperonar el nostre govern a no deixar-se endur per un acord immediat si aquest no és un bon acord.

ELLS, LA MAJORIA QUE SUSTENTA ZAPATERO, també tenen pressa. Tenen una urgència diferent: la seva és molt més banal, d'una major frivolitat si es vol. És la urgència del que necessita els vots del seu Parlament per seguir governant. Aquesta urgència seva juga al nostre favor i per tant caldria aprofitar-la. De la mateixa manera que caldria que com més veus millor de la societat catalana adreçades als nostres dirigents polítics es fessin sentir per deixar-los clar que el que n'esperem és una actitud de fermesa, de coherència i que les possibles dificultats per complir els compromisos polítics que un no acord pot provocar són molt més desitjables que un mal acord.

AVUI JA NO TENIM A L'ABAST UN POSSIBLE tancament de caixes. La capacitat de desobediència civil dels catalans en el tema fiscal és nul·la. Només ens queda la fermesa en la negociació dels nostres polítics i el suport de la societat als nostres governants. No és poca cosa si la sabem jugar bé. No es tracta d'una qüestió de pedagogia amb Espanya ni tan sols d'esperar que Espanya ens entengui. És una qüestió més simple, encara que sembli mentida: no hi ha possibilitat d'acord si per la part catalana no se signa aquest acord. Certament no depèn només de nosaltres tenir un acord de finançament que faci justícia. Però depèn de nosaltres, i només de nosaltres, no tenir un mal acord de finançament. Aquesta és una força molt gran. No sempre l'hem tingut a la nostra disposició en els litigis de negociació amb el govern central. Ara no l'hauríem de malbaratar. Culo di ferro per als nostres negociadors i suport de la societat als nostres governants en la seva actitud. No és demanar tant.

EN DIRECTE

113 raons de pes

Genís Sinca

Escriptor i periodista

He visitat Lleida per mirar d'entendre la polèmica al voltant de les 113 peces d'art sacre que reclamen la diòcesi de Barbastre i el govern d'Aragó. A Lleida estan indignats; consideren que la inoperància barcelonina respecte al tema és total, que l'Església els ha deixat de la mà de Déu i que no tenen més remei que pensar malament. Pensen que la creació del novíssim bisbat de Barbastre-Montsó (1995), segregat del bisbat lleidatà 111 parròquies de la Franja per reclamar a posteriori al Museu de Lleida les obres originals d'aquestes parròquies: un intent programat d'espoliació per enriquir amb un museu espaterrant el pelegrinatge religiós a Torreciudad (pàtria natal de sant Escrivá de Balaguer), que fa pensar als lleidatans que els han pres premeditadament la cartera. Pensen que encara que el pes històric de la raó sigui catalana (hi ha factures), raons més nefastes i poderoses juguen a favor dels aragonesos. A Lleida no s'expliquen, per exemple, per què Roma mai no ha tingut en consideració la seva posició. La ràbia aragonesa els fa pensar més en vells credos anticatalans del nacionalcatolicisme que no pas en raons museístiques. I això és motiu d'escàndol i preocupació dels fidels. Se senten abandonats. Recorden el temps en què Franco ja intentà arrabassar, en una maniobra maldestra, la província en favor de l'Aragó. Va anar de ben poc, i de fet, si al final les peces per força hi anessin a parar, un trosset de Lleida passaria als aragonesos de forma ben injusta, feixistoide, anticristiana i barroera.

La impremta Pal·las A.G.

Ignasi Riera

Escriptor

A l'hora de les travesses, sé que no guanyaré: el que recoman no serà, en cap cas, el llibre més venut d'aquest Sant Jordi. Ha nascut a Cerdanyola, a l'editorial Montflorit, nom amb ressonàn-

cies de Caterina Albert. El seu autor és en Josep Maria Riera i Gassiot, novel·lista, editor, jugador de ping pong federat i, per damunt de tot, impressor. El títol: *Els oficis de la tipografia. La impremta Pal·las A.G.* És tracta d'una història paral·lela: la d'una impremta barcelonina, graciencina, petita, que viu i funciona entre els anys 1932 i 1982, i la d'un resum, didàctic i carregat de ben legítima nostàlgia, sobre un ofici

que ha convertit en prehistòriques tècniques que omplien la nostra infància. Perquè el protagonista del llibre és el meu pare, Ignasi Riera i Sallarès –cosí germà i cunyat de Joan Oliver, *Pere Quart*–, i l'autor, el meu germà. Sota el signe d'una deessa –Pal·las Atena, representada per un logotip modernista, gravat en un boix que el pare va encarregar– i de les lletres Arts Gràfiques. El llibre ha estat compost amb dues fa-

mílies de lletres, la Bodoni i la Futura, per distingir la història d'un ofici –el dels linotipistes, caixistes, minervistes, maquinistes de plana– i la història de qui, fill d'una nissaga rica del món del tèxtil, en situació de decadència econòmica, havia volgut, des de molt petit, ser impressor. En temps, per cert!, no gens benignes.

Llibre didàctic que ens explica com va ser inventada la impremta moderna,

que fa el cim amb Johannes Gensfleisch, més conegut com a *Gutenberg*, i alhora la història del paper, invent xinès de fa més de dos mil anys però que en fa ben pocs que va arribar a Europa. I llibre d'un enamorat de l'ofici, que de sobte proclama: "La immensa majoria d'impressors ens hem sentit orgullosos de la nostra pàtria comuna, amb aquella olor de tinta que ens fa sentir com a casa a qualsevol lloc del món".